

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2010. november 17. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. január 28. napján kihirdetett 20.B.828/2008/61. számú ítéletét **helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2010. január 28. napján kihirdetett 20.B.828/2008/61. számú ítéletével a vádlottat az ellene a Btk.225.§-ába ütköző hivatali visszaélés büntette és a Btk.170.§ (1), (3) bekezdés II. fordulatába ütköző társtettesként, védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt emelt vád alól felmentette és megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész a vádlott bűnössége megállapítása érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását is, melynek lényege szerint az elsőfokú bíróság iratellenes megállapításokat tett ítéletében, mely szerint a vádlott a vádbeli napon 3.50 és 5 óra körüli időben érkezett vissza a Rendőrkapitányságra, továbbá, hogy még a vádlott visszaérkezését megelőzően került a sértett befogadásra a fogdán. Álláspontja szerint a vádlott védekezése a bizonyítási eljárás alapján cáfolható és a vádirati tényállást igazoló bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak. Mindebből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat és indokolási kötelezettségének nem tett teljes körűen eleget.

A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.394/2010/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta

fenn. Álláspontja szerint az első fokú ítélet az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Indítványozta a Be.373.§ (1) bekezdés III/a. pontja alapján annak hatályon kívül helyezését.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli ügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint a megismételt eljárás során ugyanazokat a hibákat követte el az elsőfokú bíróság, amit az alapeljárás során is. Az általa leírt tényállás és ítéletének indokolása egymásnak ellentmond. E körben kiemelte, hogy a tényállás szerint a vádlott 3.50 és 5 óra között ért vissza a kapitányságra, míg indokolásában azt rögzítette, hogy erre 4.35 órát követően került sor. Felhívta a figyelmet arra, hogy a tanúvallomások tükrében a beszerzett rendőrségi dokumentumok, a fegyverleadási könyv, továbbá a fogdanapló hitelessége aggályos. Utalt a tanúk vallomására, amelyek alapján nem lehet azt megállapítani, hogy a vádlott 5 órakor adta volna le a fegyverét, illetve, hogy a sértett 4.30-kor került volna befogadásra a fogdán. Ugyanakkor felhívta a figyelmet arra is, hogy a sértett végig következetesen tette meg vallomását, amelyben azt állította, hogy bántalmazói között volt a vádlott is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság mondvacsinált okból nem fogadta el e kategorikus vallomást, arra hivatkozva, hogy a sértett kihallgatása kezdetétől nem tett említést a azon jellegzetességéről, hogy különösen szőrös az alkarja. Nem oldotta fel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt az ellentmondást sem, mely szerint a menetlevelelről arra kellett volna következtetni, hogy a vádlott 4.50-kor tért vissza szolgálati helyére. Az elsőfokú bíróság lényeges ellentmondásokat nem oldott fel, ezért oly mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy ítélete felülbírálatra alkalmatlan. Ezért indítványozta annak hatályon kívül helyezését.

A sértett jogi képviselője felszólalásában hangsúlyozta, hogy a sértett az eljárás kezdetén határozottan kiválasztotta fényképek közül a vádlott fényképét, akit bántalmazójaként jelölt meg. Álláspontja szerint kicsi a valószínűsége annak, hogy olyan személyt választott volna ki, aki a vádbeli időben a vádbeli helyen szolgálatba volt vezényelve. Csatlakozott az ügyész által képviselt állásponthoz, amely kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, miért veti el a sértett vallomását, amelyben következetesen a vádlottat jelölte meg bántalmazójaként.

A vádlott védője perbeszédében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, az ügyész fellebbezése, mint ahogy az, az írásbeli indokolásának utolsó bekezdésében is szerepel, azt rója a bíróság terhére, hogy tévesen értékelte a bizonyítékokat. Ezzel pedig az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amely eredményre nem vezethet. Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg, hogy védenca 5 óra körüli időben érkezett vissza a kapitányságra, amikor már a sértettet fogdán helyezték el. Mindezek alapján az ítélet helybenhagyására, az ügyészi fellebbezés elutasítására tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a vádlottal szemben a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2007. június 7-én emelt vádat, majd a Fővárosi Bíróság 2008. január 14. napján kelt 5.B.631/2007/44. számú ítéletével az l.r. vádlottat az ellene hivatali visszaélés büntette és társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének vádja alól felmentette. A Fővárosi Ítéltábla a 2008. június 24. napján kelt 2.Bf.45/2008/7. számú ítéletével az l.r. vádlottal szemben az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Ennek során előírta, hogy a megismételt eljárásban tisztázni kell hivatalos megkeresések segítségével, hogy a Rendőrkapitányság rendőrei a vádbeli napra virradó éjszakán Budapest mely területén teljesítettek szolgálatot és mikor vonultak be szolgálati helyükre, elrendelte a menetlevelek, fegyverleadási könyv, fogdanapló eredetijének beszerzését és felhasználását a bizonyítási eljárás során, valamint azt, hogy a tanúk kihallgatása útján kell a fegyverleadások időpontját tisztázni. Kiemelte, hogy a bíróságnak ítélete indokolásában részletesen számot kell adnia a bizonyítékokat értékelő mérlegelő tevékenységéről.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság az előirt iránymutatásoknak eleget tett. Megkereste a rendőrhatalóság illetékes szerveit, akik azonban pontos adatokat nem tudtak szolgáltatni annak megállapítása érdekében, hogy a Rendőrkapitányság járőrei pontosan hol látták el feladataikat. A Rendőrkapitányság vezetője pedig azt a tájékoztatást adta, hogy nincs tudomása arról, hogy mikor engedélyezték számukra a bevonulást, csupán annyit közölt, hogy a szolgálati napló szerint a vádbeli napon 5 óráig voltak a rendőrök szolgálatban. A fegyverleadási könyv, illetve fogdanapló eredetije az iratokhoz csatolásra került. Az elsőfokú katonai tanács megkísérelte az iránymutatásnak megfelelően a vádbeli történések időpontját meghatározni, és azokat az ítélet tényállásában rögzítette.

Az elsőfokú tanács széleskörű bizonyítást folytatott le, ennek keretében - mivel a vádlott érdemben nem tett vallomást - felolvasással tette bizonyítás részévé a korábban tett vallomásait, kihallgatta a sértettet, aki részletes vallomást tett, továbbá azokat a tanúkat, akik releváns információval rendelkeztek a vád tárgyává tett cselekményről. Meghallgatta az ü. orvos szakértőt, illetve felhívta szakvéleménye kiegészítésére. Az általa beszerzett bizonyítékokat nem csak egyenként, hanem egymással összevetve is értékelte és ennek eredményeként rögzítette ítéletének tényállását. Ennek lényege szerint a vádlott 3.50 és 5 óra közötti - közelebbről meg nem határozható - időben tért vissza bevetésről a Rendőrkapitányságra a vádbeli napon és azt is rögzítette, hogy a sértett fogdába történő befogadására 4 óra 35 perckor került sor. Rögzítette azt is, hogy a sértettet a kapitányság épületében rendőrök bántalmazták, aki emiatt 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így azt a másodfokú bíróság is elfogadta felülbírálata alapjául.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal nem lehetett következtetést levonni arra, hogy a vádlott részt vett -e a sértett bántalmazásában. A sértett következetes állításával szemben, mely szerint őt a vádlott bántalmazta, a vádlott következetes tagadása állt. Egyéb közvetett, illetve közvetlen bizonyítékok nem támasztották alá a sértett azon állítását, hogy a vádlott részt vett a bántalmazásában. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, valamint a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, különösen a tanúk vallomásai alapján nem lehetett pontosan meghatározni, hogy a vádlott mikor tért vissza szolgálati helyére, illetve a sértett mikor került a fogdán elhelyezésre. Az okirati bizonyítékok önmagukban a vádlott állítását támasztották alá, mely szerint amikor visszatért szolgálati helyére, a sértett már a fogdán elhelyezésre került. A tanúvallomások ellentmondásaira figyelemmel, illetve az okmányokban, különösen a fegyverleadási naplóban írtak miatt valóban kétségek merülhetnek fel ezen okmányok pontosságát illetően, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint ítéleti bizonyossággal kizárni sem lehet hitelességüket.

Amennyiben ítéleti bizonyossággal lehetne megállapítani, hogy a vádlott azt követően ért vissza szolgálati helyére, hogy a sértett a fogdán elhelyezésre került, abban az esetben nem bizonyítékok hiányában, hanem bűncselekmény hiányában történő felmentésének lehetett volna helye. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre az általa megállapított tényállás alapján, hogy az utólag már nem tisztázható időpontokra is figyelemmel csupán bizonyítékok hiányában látta felmenthetőnek a vádlottat az ellene emelt vád alól.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az ügyészi fellebbezés lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének és a Be.4.§ (2) bekezdése alapján - mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére - nem tévedett, amikor a vádlottat az ellene emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés b/ pontjára figyelemmel a Be.331.§ (1) bekezdése alapján felmentette.

Az elsőfokú bíróság bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése is törvényes, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be.371.§ (1), (3) és (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2010. november 17.

Dr. Ruzsás Róbert sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László sk. bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete jogerős!

Budapest, 2010. november 17.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kígyósi Józsefné
bírószági ügyintéző